

Laust Piesens Ywlbojl

(Ka sjønges som den hæhr: Å, hør bette Tammes).

I Jahs wa dæ Bojl te Laust Piesens i Krågdal,
og slem gjar så will æ, te do sku wæt mæ,
for de war en skrald, æ håhr ålder sit mågh te,
o lissedan trowr æ, de wa goen mæ dæ;
ja de er æ wes o, te åller i Thy
håhr nuer gjow en bojl mågh te den i wo by.

En grow hobben minnesker han håd fåt skrabt
sammel
fræ øster o wejster o sønder o nahr,
o do ka hejs trow, te hans kuen hon wa hammel,
hon knesed o knejsed o kåldt ham ”wo Fahr”,
fo de æ jo nøj, te do kinner so wal,
te hon bær æ bowser o sæjer ”do skal”.

Men lihwal så æ hon skam stræbsom og døgte,
hon holder en Hus, de æ en fånywels å si,
å Laust, ja kahænsæ, han et æ så kløgte,
men liegodt så pasher han ålti hans ti.
Å jen teng æ wes, di kan sej, hvans di wel:
Laust Piesen å kuen æ skam wæhr å kom tel.

Æ glæhmer skam et, da mi fåhr bløw begrawwet,
o Muhr o mi søhster o mæ wa tebågh,
da kam hon, æ kuen, mæ en wust, hon håd lawet,
o ga wos å såh, vi skuld endele smågh.
Ja, godt æ der i dem, bode hinner o ham!
Æ der nuer, der et trowr’et, så æ’ed en skam.

Men tøs no, æ glæmer jo ræn å beskryw dæ
æ bojl for å rues bod’ wå Fåer å wå Muer,
å sajtens do tinker - nej, katten ska ryw mæ,
om så æ fostor blot en jenneste uer;
men så kan do bih blot en bette krom tel,
så skal æ fåtehl dæ de hiele, Falel.

Æ præjst å hans kuen å æ dejn å madammen
de håhd jo djæ plads we æ Owerboræhnd,
o æ ska hejs low te di fier ku tesammen
levier wos en orenlig præken te enn.
Æ trowr sågu åller, dje mond den sto stell
så læng, som en mand blot en hønseg ku pell.

Wo sownfowd, dæ hels et te dawle æ sien te
o wies wos, æ majt hår si hjemmen we ham,
han såd som en hund mæ æ håhl mell æ bien
å wa kisså hwi’ i hans hue som en lam,
fo oller so snår han er uher fek såh,
fahr æ præjst han wa færre å kyhr ham istå.

Æ lægsmand han grind o måt hold o hans bælle,
så kanp nok æ trower te han rigti bløw mæt,
o lihwal so såd han so stel o sø helle,
som åller de mendste i vejen håd wæt;
men hwæ gång æ præjst ga wo sownfowd en tjat,
så slekket han sæ røjn om hans mond som en
kat.

Fo lissowal hjem som nær de æ te giller,
de skjær o hinajjen ål stellingendstejr,
den jæn wil wæ møj å den ajn wil wæ willer,
endda di æ begge to dåhsk som en vejr;
men no ska dø høhr, hvans di håhr fojen o,
endda di ka sej dem, at et de wel go.

I øwermårtille så ska wi te kyhren,
for så ska wi wælg wos en folketingsmand,
å helst skuld et wæhr jen, hvis låhden å gyheren
ku wær te en bette krom gavn fo wo land.
Men så trowr æ nok, te wi kåhl æ fo reng,
der et hår lær ant end en plejel å sweng.

Kahænsæ do tinker, de mehner di osse,
men så ka æ hæls dæ å sej, de æ gal;
nej tak ska do ha, di æ hæjsen et tosse,
di steller dem begge tow op no te wal,
men tøwwes do et, te de ku ta sæ uhd,
om no wi fæk walt wos en folketings-stud.

Æ tøwwes just æ gleher mæ så møj te å høhr
dem
å hudden den Lehm dæjn ka ta dem i skuel,
for de æ en kåhl, der ka regtenok klø dem,
han kyhr dem så fast, som di såd i en huel,
å nær han hå føst fåt dem regte i klæhm,
så tinker de nok: gid wi no blot wo hjemm.

Men tøs no, æ trowr, de æ bæjst te æ standser
mæ di tow, for hejs blywr mi brøw nok fo lång,
å sæhr ku do tink, te æ slet et håd sanser
for ant, å de wel æ et gjar hå te gång,
for guenok så ær æ sempelhen lær,
men ær derfor et hverken dosk eller sær.

Hwur war’et æ slap? Nå, ja de ka æ sæj dæ:
æ bojl wa så gue som en bojel ka blyw.
Vi od å vi drak ligh fræ awten te mejda,
ja de kan æ sæj, åsse uden å lyw.

Å trowr do kaski wi kam ædru dæfræ?
Jo wes! Nej en diel mått skam pæn søk i knæ.

Laust Piesen han skjenked så møy umanierle,
o hwær will jo gjahr ha så møy, han ku fo,
så æhnden den bløw da en ret regederle
klanet, - den vi et hå fåwojjen ino.
Ja, mågen te ywlbojl æ ålle hår sit,
de wa sågu nær we å go søen wal wit.

Men no få do hels bånd di kuen å di baer,
Mathis å Pe Kræn å dem ålsammel hwærjen,
så kommer do nurti fåbi wo krom daer,
så sier do ind, hejsen foer do skam skjend.
Men føst å tesist, da, ihvodden de goer,
så hæltes' do no fra

di gue ven

Kræn Thor.

Kilde: Sydthy Årbog 1985, side 65-66.